

STEKLOVINA JUTER

RAZPIRANJA

Odkrhki luči
so plegli v dlan,
ki je zajela topel veter jutra,
da bi ogrela
mrzlo srce ptice,
bežno vržene
čez horizont obljube,
da bova edina resničnost
za oba.

In potem sva se oblekla
v turkizna razpiranja
in se zapletla v lase dreves,
ki so sanjavo
stražila močvirje
najinega shajanja.

In glej,
razpiranja v žitu,
ki zori v opoldan časa;
ta nama odteka
v zvezdne tolmune,
nemirno skodrane
s poljubi
žlahtno vročimi.

In še zadnja razpiranja
bova srknila
iz skodelic novega jutra,
ko bova nebesna hodca.

ZELENA JUTRA

S haljo neba
sem ogrnil
nasmeh plašne ptice,
ki je pvikala v zakotnini
moje samotne pomladi,
tako rubinasto zelene,
da so jo iskali draguljarji.
Spremembe so se zalistile
v zelena jutra,
ki se ovešajo
na rob rjuh,
pod katerimi
so sanje nova pokrajina
za hodca
lačnega neba,
prežetega
z ognji poljubov.
Zelena jutra
se odsmihajo
s čarnimi boki
nove ploditve.
Vse je novo
v starem svetu,
ki pomni milost
zelenih juter.

STEZE

Nočem, da bi s smehom
pometal prostor,
v katerem sem vzgojil kaktus
najine ljubezni.
O, kako bode misel nate,
kako bode šivanka,
s katero sem prišival
nebo nad pokrajino
v katero sva s poljubi narisala steze.
Po kateri naj grem,
da končno izvem,
na kateri obali
so snubci použili jutro,
ko si iz svetlobe izstopila
in zamamila morje,
da je pljusnilo v oči
modrostopnika,
ki se je raztegnil med skale.
Ostale so steze,
kot nevidne žile
najinega skupnega telesa,
tako minljivega,
da ga večnost noče.

JOK LISTJA

Nesiva sonce v varno kotišče
bodočih časov
in premrle dlani
pogrejva nad žerjavico
daljnih obzorji,
ki ječe legajo v morje.
Imenovala sva kamne
in sladkala grenkost pelina
s sladkostjo prvih poljubov.
Potem sva lesenela v čas,
ki je odkapljal z jesenskim dežjem.
Poslušala sva jok listja
in se kvasila v neke nove
zoritve.
Bal sem se, da bi splašil
senco konja na tvojih prsih,
da bi odpoljubil
smeh mladih dni,
ki si jih zavrgla
za kamnite zidove.
Bal sem se,
da bom samo ožgana vrtnica
za zidom tvojih vzdihov,
da bom listje,
ki ga pohodijo
težke stopinje
časoslednika,
ki nama hoče pojesti pravljice
in se zvrhati s soncem,
porejenim iz tvojega trebuha.
Ali slišiš jok listja,
ki drhti v betonu?
Ali slišiš
tiktakanje zvezdnih ur
v reki,
ki nosi
najine mrtve poljube.

ODKLEPANJA

Prvi sunki vetra odklenejo lupino
tujstva mrzlih duš.
Pestunja nosi zoro
v cerkveni hlad,
kjer se zakvasi nov obraz
ljubezni samotnih malikovalcev
nečistega časa.
Razsodniki odštevajo tuljenja vetra,
ki še vedno odklepa mrzle duše,
lebdeče nad zmehkobljeno pokrajino,
že davno sanjano
in vrojeno v zavest prahodcev,
k boginji minevanja.
Neka senca
odlizne čas na moji dlani,
da me zapekli in zdrami.
Potem slišim odklepanja
še zadnjih vrat, do svetlobe,
ki se je razlomila
v kristalu začasnosti.
Nič več me ni v vetru,
ki je postrgal dvorišča
skromnih bivališč
zaobljubljenih molivcev
novega časa.
Povabljen sem na pot
od tam, do tod in še dlje,
do odklepanj, do nedelje,
ko bo tišina mrmrala
v zibelki preostalega časa.

SAMOTA VETRA

Ne joči breza, utrjena v sivo,
če so tvoje ptice,
okušale rezino juga
in se naselile v oleandre in limonovce.
Z mrakom bova prečila
nejasne linije med tu in tam.
Oba sva svata večnosti!
Če si ti na barju,
sem jaz v zakotju trtinah objemov.
In zdaj slišim vzdih v kamnu.
Samota vetra se izpeva
v orumenele dneve,
ki zorijo v travah.
Krepčilne solze dežja
bodo odkapljale bolečino,
ki žolnasto kljuje
v staro lubje mojega srca.
Vse je tako tanko, ledasto,
resno zasrenjeno, da pušča dvom o soncu,
ki je milost v prvem grozdju.
Mar naj ležem na temno ilovico
in čakam na samoto vetra,
da bom gluhost,
da bom dokončnost začasnosti.
Ne joči breza,
če te češe samota vetra.

ČELO NEBA

Ko so ptice poselile meglo
in močvirje odčivkale
v sekvenco vesolja,
se je primerilo,
da je modro nebo
pokazalo čelo.
In samotna roka
je v jelše položila
dojenca novega neba.
Vse je bilo prej,
še preden je pomlad
potrkala na črviva vrata orača,
ki se mu je sanjalo,
da so vrane izkljuvale trudne ure
iz zapuščenih rebri.
Nebo, pokaži še enkrat
modro čelo, polno sončne soli,
ki tako dobro izžge prazne dni temin,
ki v zemljo raztopi nevidne moči.
In šla bosta zaljubljenca
čez mlade trave,
da poljubita čelo neba,
da bosta otroka svetlobe,
da bosta dokončna simfonija.

ODPIRANJA

Zvonovi odpirajo nebo
za belo srce ptice,
ki je padla v letu.
Krhek led je zaskorjil dan
zaprt v poljub
mlade vile,
ki je obedovala sončno mleko.
Travmatizirane horde
so se odpravile v puščavo,
da si izvolijo novega boga.
Ta jim bo ponudil
nova odpiranja.
In na pegi, eni sami pegi,
na temni strani sonca
so zakodirana vsa odpiranja.
In jaz gledam v oči
zaprte za svetlobo ničnosti
in drhtim v mrazu večnosti.
Zaklenjenci, sami zaklenjenci
so onkraj stekla vsakdanjika.
Pridi, ptica, belega srca,
da bova darovala nova odpiranja.

OBRAZI

Pokrajine sanjajo praprot
v mrtvih jelenih,
ki so hoteli popasti zarje.
Po vroči vodi so zadišale
trde žlahtne dlani,
ki so položile zibeli
za bodoče rodove.
Obrazi so tiho
in nemijo v somraku gozdov.
Tako lepe zgodbe
so se izpisale v gube
in tako ponosne obrvi
so česale vetrove.
Obrazi gozda so se nanizali
na nebu zelenih daljav.
Neprešteti so se stopili
s svojo pravoljo.
Onkraj misli so obrazi
zrcalo dušnine.
Onkraj obrazov gozda
so pravljice v lubju in mahu.

ZVOK PRAPROTI

Nabodeno nebo
se je scedilo v zelene tolmune
davnih rek,
ki so odliznile samoto panjev.
Potem sem šel čez senco
v očeh bele kraljice,
ki je sanjala dlani v mednožju,
ki je kamnito hrepenela,
ki je v praproti pela,
ki je zanemela v silnih skalah
onkraj ravnih obzorji.
In potem so začarali poti,
da so se zavozlale
v neprepoznavnost mistike.
Ko bom truden padel
v rjave odtenke nove rasti,
bom poslušal pesem praproti.

USTA LUČI

Smetana dneva se lepi
med prste darovanj.
Svete reke
sanjajo zarodke krokodilov
in mrežijo nove luči
v zenico polboga,
ki je odpoljubil
neplodne ravnine
neznanih samotij.
Mlada deževja
so otresla cvetove
mandarinovcev in češenj,
ko sem stopal v prepovedan vrt.
Zlate niti sem imel v laseh
in srce polno vetra.
Nad mano so zehala usta luči,
te zadnje ...
O, usta luči,
samo za poljube
sme še srce hrepeneti,
preden mu bo dano
v zlat pepel sprhneti.

STEKLOVINA JUTER

Na koži so mravlje poljubov
v očeh je samota sonca,
ki je popivnalo slastno mano
drobnih trav
na travnikih pomladnih zabav.
Steklovino juter
sem sejal
v brezčasne brazde,
da bi žel nesmrtno seme
in krmil mestne golobice,
ki so mi prinesle
vesele ure.
Sem čez megle
segajo besede,
ki se v steklo spreminjajo.
In jaz,
jaz sem se začaral v frnikolo
zaplojeno v toplo dlan.
Steklovina juter
se bo razsula
v zelene dneve
razbitih steklenih src ...

USTA JUTRA

Devica noči
se mi bliža
z razprtimi rokami.
Na meni se tke
mirnost nekega pogleda
in sam postajam črna snov.
Telo dneva
je še nepopolno;
samo usta jutra
šepetajo o lončevini,
ki se je strla
pod poljubi,
tako hotnimi,
tako neminljivimi,
da me je strah lastovke,
ki bo napovedala zoritev jeseni.
Usta jutra naj vendar izrečejo
usodno resnico;
ljubil sem mlado golobico,
darovano modrini prihodnosti,
tisti,
ko bom noč brezimnosti.

LUČ PREPELIC

Manija noči
se vrtinči v usta
nove svetlobe,
ki tke plašč v trsju
ob jezeru turkiznih vrtnic.
V tvoja usta sem položil
luč prepelic
in sem te zvabil
v ornament pokrajine,
ki je rodila citronaste metulje,
primrznjene
v dihanju zahrbtnih ledenih sap lažnic.
In čez noč
sem postal oleander
na oltarju
ljubezenskega darovanja.
V prosojnih krilih
si izrisala telo hotenja,
da bi lahko dala
življenje mrzlemu kamnu
v katakombah srca,
ki sanja preteklost
v tuji bodočnosti.
In ko bom padel mrak stihije,
ti bom spet prinesel
luč prepelic,
da boš lahko sanjala heroje
in jaz prelesti lepotic.

VONJ TIŠINE

Tiho, tiho štejeva
liste jeseni,
ki padajo v ribnik zvestobe
edinemu srcu,
ki je rodilo
minljivost vsega.
Ti si prehod vame,
jaz sem seme solza.
Pa sva le samo dva,
ki sta hotela
košček življenja v meloni
in jutra v skupni kopalnici.
In zdaj se prepirava,
kako bi prešla
čez samotne drevorede
in bi vonjala tišine.
Mogoče pa tišina diši
po tvojih laseh,
ko jim dež izpere tuje poljube
in mastne usedline ulic.
Prezgodaj je za spomine
in kava v predmestju
in vonj tišine ...

PARANOJA PRSTOV

V meglo sva pihala
v breze, raztegnjene
v ničnost mokre šote,
ki je prekrila spomin na kanuje,
s katerimi so vozili
mrtve pse histerije.
Na čelo sem ti položil
paranoične prste,
ki so odstirali
mrtve lune tvoje mladosti.
V tvojih bokih
so spali meandri
negovanih strasti.
In v kavni skodelici popka
se je našlo
še nekaj marmelade
za tihe dni,
za pozabice v nedeljski ulici,
ko dež lošči pločevino
utrujenih vitezov razploda.

MESO SVETLOBE

Mejnik zvezd so nedorečeni
z jezikom zla;
z jezikom ljubezni, že morda,
a večnostna igre neba,
je skladna z umevanjem do dna.
Precejena sva ljubica,
precejena skozi nihaje svetlob
še iz tistih dob,
ko je imel Bog zajtrk v starem oljčniku
in je napasel čebele
na cvetju domislic postaranih filozofov,
ki so razumeli svet
in so bedeli ob prazni lupini teles.
Meso svetlobe so nama stregli ljubica,
ko sva se udejanjila v zrcalu prapodob
in sva se odljubila za žepne večnosti,
da bi ljubila samotne strasti,
ki so poselile pokrajino najinih teles.
Meso luči sva še sama postala;
razstlana sva po neki novi civilizaciji.

IME PRIHODA

Zeleni vzdih
se tkejo v črno danost
novih sokov,
ki bodo napolnili
dneve mrzlih minevanj.
Kakšno ime bom dal
zelenemu prihodu
onkraj ograj mojega razuma.
Z eno samo narciso
bom zarisal novo elipso
nemirnega srca,
ki v mlačnih sapah
nove poljube prepozna.
Kakšno ime bom dal
zelenemu prihodu
v mavrico novih dotikov ...

PENE

Samota dneva
se razgreva v dlaneh.
Bolne ptice so poselile
stolp prizadetega samoljubja.
Ornament mladih nog
pleše v poletje
in poljubi
utišajo luči,
ki so prežgale
dušice dojenčkov.
Stekleni angeli
so naprodaj
v zamestju,
kjer se je
veter oluščil neba.
Ne spadava več
v zbirko metuljev;
zdaj sva kaktusa
v tuji sobi
in se bodeva.
Kako naj božam
tvoje bodičasto srce,
kako naj imenujem
tvoje sanje?
Saj so samo pene ...

BELI POLJUBI

Mrzle noči
so se stisnile
v zakotje zadnje stihije,
ki je razvila prapor
mračne nečimrnosti.
Na tvoje prsi
se je zlilo mleko lune
in jaz sem srebnil
mlačnost tvojih let.
Z belimi poljubi
sva posula kožo jutra,
ko sva vstajala v nove zaliznine.
Z belimi poljubi
sva odslavljala zimo v srcu,
ki je tolkla z ritmom mimoz
na mizi, v sobi Erosa.

OBLIKE SRCA

Perje neba
je razsejano po obličju
namišljene zvestobe.
Prelomila sva kruh
in ga razdelila romarjem,
ki so nama dali staro sonce.
Požetek dneva sva skrbno shranila
v zarobje šepetanja
za belimi skalami otroštva.
V ilovici nesmiselnega časa
sva iskala oblike srca.
Potem so se jutra zaklenila
v ornament svetlob
in s praznimi vrči
sva zvonila v nove dni.
Take so oblike srca,
ko sva samota zrcala.

OBLJUBE

Mar te je luna rodila,
da si tako bleda,
da si svetla v frnikoli dneva.
Ne jemlji si vode
iz čaše zablode,
ne jej smaragda
iz puščave
betonskih depresij.
Mar si obljuba
vetrovom,
ki nosijo pomlad
v moje nozdrvi.
Stopinja si v snegu
in samotna jablana na bregu,
ki ponuja prve cvetove
za čebelje bogove.
Najraje bi legel
na tvoje zelene preproge
in čričkal
in sanjal
in lajal na luno,
ki te je rodila
v novo obljubo.

MARJETICE

Pa sva rekla,
da bodo sloni ljubosumni,
ko bodo nesli luno novih juter
v otroško srce otoka,
kjer sva odgnala v turkiz upanja.
Pa sva rekla,
da bova skrila praprotno seme
v drobovino hudih dni,
ki se bodo nanizali
na vrata,
ki vodijo onkraj vsakršne zavesti.
Glej, marjetice hodijo
oblečene v poletje,
res hodijo.
Pa prav po mojih prsah gredo,
v moje samotno srce poromajo.
Ni me strah noči,
ko bova luščila liste iz marjetic
in se šla, ljubi ne ljubi.
Saj sva rekla,
da bova sedela v dimu nad sveto reko
in bova preroka marjeticam.

IGRA

Zavila si srce v veter.
In šla onkraj ulice.
Prešteval sem korake,
do slepeče mansarde
najine začasne večnosti.
Odpoljubila si zrcalo
na moji rami,
preštela drobiž solza,
prevrnila skodelico iskrenosti
in oblekla tuniko novega jutra.
Trobenta je izpel noč.
Oči so se ti razselile.
In jaz sem vzel tvojo dlan,
da bi odpočil ustnice
od mrmranja,
od poljubov,
od hlantanja
po tvoji koži.
Pa sva rekla,
da bo samo igra.
In ostale so mi podobe ulic,
kjer sva lovila zajčke usode.
Ej, saj je samo igra,
brez pravil
in samo za dva,
ki imata srce, polno ljubezenskega vetra.
Ti pa si zavila srce v veter.
In šla ...

LAŽJE TI BO

Sveže nebo se je zlilo
z gerbero na obrazu
in ti si padla v dan,
ko si bila zvonik v morju.

Jagnje in ris
sta se sporazumela
za tvoje srce.

Lažje ti bo,
če boš svetloba za cvetje,
če boš ptica nad puščavo,
če boš bodočnost semena
davnega plemena.

Lažje ti bo,
če boš na dlani angela,
če boš srna v snegu,
če boš poljub v megli.

PAPRINATO SRCE

Ne legaj med tise.
Ne sanjaj mojih dlani v žitu.
Ne čaraj svetlob v marmor
mojega obraza.

Razprhni se nad tolmunom
tihih dnevov,
ko sem nasmeh na prvih marjeticah
in čakam na sonce tvojega poljuba.

Skloni se nadme
in zapri me v dlani,
da bom kot metulj v albumu
in kamnita solza prednikov.

Odkleni mi palačo tvojega časa
in sprejmi moje papirnato srce,
na katerega bova napisala pravljico
ki vnema poljube ...

Joj, papirnato srce gori ...!

MRTVIČENJE

Mlad oblak je zaspal
v očesu ciprese,
ki se je zaljubila v veter,
dišeč po obali.
Smola borovcev
bo zalizala poljub,
tako nenavadno zaraščen
v pomlad nekih ustnic.
Jezni valovi zehavega morja
so se razprhnili na bokih,
ki še ne vedo,
da je ploditev mrtvičenje
neznane energije v dušnini.
Sence bodo prekrile
brhke stopinje
v pesku juter,
ko bo mrtvičenje znova življenje.
Poklonim se stari molivki
in grem v vežo večera,
da povečerjam slast mrtvičenja.

MOLČANJA

Doline so se odprle
novim prišlekom,
ki so prišli odlagat
svoja vreščanja.

Ena sama stara lipa
medi v luči dneva
in vabi potoljubce,
da bi sladko pomolčali
in dosanjali sami sebe.

Kako dobro dene
položiti dlani v lase trav,
kako dobro dene
se dotakniti lubja
mogočnih dreves.

Molčanja, kako se zarastejo v dušo,
kako jo poplemenitijo, da je znova ptica.

SRCA SVETLOB

Preštejva luči onkraj doslutenega.
Minljivo se je skrilo v martinčka,
ki je stražil bedno lužo na robu jutra.
In midva greva čez trave,
da bi našla nove barve neke nedorečene čutnosti.
Ti si odeta v bodočnost,
jaz sem na robu nove zvestobe.
Taka moč leti s ptico,
ki je zarezala dan v najine dlani.
Taka silna moč je v travah,
ki božajo rosno lice popoldneva,
ko legava v sence starih hrastov.
Taka silna moč je v srcih luči,
ki se zibljejo nad zenico čutnega.
Ali slišiš te šumne utripe,
teh večno mladih src,
zakvašenih iz ene same luči,
ki vse da in vsemu odvzame moči.
In še preden pride tema,
je v tvoji roki šopek vsega.
In najlepše cvetijo svetlobna srca,
neminljiva
In dehljiva po tvoji koži,
ko dan vstane v tvojih očeh.
Med prsti mi uhaja srce svetlobe,
ki je tolklo skozi zvon
v spokojeni pokrajini
na tvojem trebuhu.
Čista sva
in pripravljena,
da sva bodočnost za oba.
In bova
svetloba srca.

PREPROSTO

Zven večera
se razobeša
nad lice nje,
ki išče zavetje
v zarobju časov.
Najini srci
ubirata ritem
v mraku vrtnic.
Jaz sem breztežen
v njenem objemu
in žejen
jutranje rose,
ko njene noge bose
zoplešejo
čez preprogo dneva.
Preprosto
se zajemava,
preprosto
se zvečeriva
in sva zenica neba.
Preprosta solza
odčara dih ljubezni.
Preprosto,
tako preprosto dihava
iste sape
z eno samo usodo.

RDEČI POLJUBI

Preproste dotike si razdeliva
in se ne sprašujeva,
čemu bo veter
v oleandrih
onkraj ograde,
kjer ovce mirno pasejo nebo,
premodro za domišljijo.
Hrzajoča zarja
vstaja v bokih jutra
in ti dišiš po mahu.
Usta si pritisnila
na sonce,
ki je nežilo dolino,
razlito v pokrajino bodočnosti.
Z rdečimi poljubi
mi obrišeš čelo,
z očmi,
posrkaš luč v zaprsju.
Zapriva jutra
v rdeče poljube,
da bova večne zarje.

KAKO

Kako naj bi ribe popasle
zeleno ravnino mojega čela?

Kako naj bi veter razbrzdal
starega konja v mojem srcu?

Kako naj bi nebo obtičalo
v jutru nekega obreda,
v samotnem kamnu.

Kako, naj povem ljubju breze,
da je ime moje kože?

Kako naj bom njiva
za slane setve
tujih solza?

Kako, naj bom ptica, če sem drevo,
kako, če sem drevo!?

KAPLJE VZDIHOV

Rob dneva je razpadel
v poljubu
izpranem z dežjem,
ki je umival obraz,
obsijan
z južnim soncem.
V travah sva pustila
nek začetek,
ki morda bo kdaj
le še spomin
v zakotju tihih dni.
In dež pesni neko ljubezen
in meče kaplje vzdihov
na dozdevnost
najinega razhoda,
ki drhti v hladu jutra.
Padava iz neba
in se zlijeva
v kaplje vzdihov
v zeleno oblubo ljubezni.

SLANO SRCE

Nočni val je objel korenine ciprese,
ki je stražila meglo v kotanji,
v katero sva nesla žerjavico poljubov.
Postrgal sem mrak iz pajčevin
in ga nedolžno razdelil golobom,
trepetajočim v salonu dneva.
S poljubom sonca sem padel
v neke nove meridiane čutnosti,
razpete med veke in nočjo.
Onemelost vetra je natkala zaprisego kamna,
vrženega v pokrajino turobnih ovc.
In potem, kar nenadoma, sem imel v ustih besedo,
ki je izgovorila mojo minuloost.
Pokleknil sem v prah
in okušal slano srce zemlje,
ki mi daje neizmerno moč,
da sem še lahko,
da sem veter v cipresah,
da sem beseda v stavku večnosti ...

SEJALCI MEGLE

Ko se jutra odžejajo
v tolmunu nihilistov,
se pravičniki
vzdignejo
in postanejo bronasti snopi
neke dobe,
ki se je odlistala v jesen.
Mrzle besede
poselijo ulice,
kjer delijo
rezervacije
za bodočnost.
In sejanci megle
že ždijo v sakralnih prostorih zavesti.
Posameznik je neznanka
v neskončni paraboli
spotegnjeni v nova vesolja,
dosanjana
v glavi novega boga,
še ne izmišljenega,
a že občutenega.
Sejalci megle
so preutrujeni,
da bi smeli žeti sončne njive,
kjer je vzcvetelo
novo razumevanje,
da je človek
samo beduin vesolja,
zaprt v lastne katakombe
zavisti in zlobe.
Kje je tisti,
iz nove dobe?

DNEVI SENC

Žile so polne tvoje svetlobe,
ki sije iz sonca
pripetega
na boke,
tako večne
in tako polne plodnosti.
Poimenuj me z imenom
novega otroka,
ki bo zaspal
v tvoje beležnici
in bo samo še izbrisana številka
v tvojem mobilcu.
Glava je polna senc,
ki so se rodile
ob tvojem odsevanju
v galaktične skrivnosti
ljubečega srca.
Dnevi senc
bodo pasli ovce,
spremenjene
v rahle vzdihe,
nekoliko erotične
in zavrtene v veter
med cvetočimi marelicami.

NOVA SAMOTA

Vode izmivajo usodo
donedavnega cesarstva
svilnatih poljubov.
Z nemim bleskom
razpršenega neona v očeh
spočenjava robote,
ki bodo jedli
atomske prah iluzij.
Novi planeti
so le žogice boga,
ki se je učil igrati tenis.
Mar nisva usoda mesa,
mar nisva veselje
oddano za sladostrastja.
Mar nisva stvaritelja
nove samote ...

